

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/53/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5319200440
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5319200440.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v právnej veci žalobkyne: K. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX/XX, XXX XX F., zastúpenej JUDr. Jurajom Štrbákom, advokátom, so sídlom Fraňa Kráľa 1504, 022 01 Čadca, IČO: 42 350 867, proti žalovanému: S. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. F., t.č. bytom V. XXX/XX, XXX XX F., zastúpenému JUDr. Ladislavom Ščurym, advokátom, so sídlom K. XXXX, XXX XX F., o vypratanie bytu, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 8C/13/2019-35 zo dňa 13. septembra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 8C/13/2019-35 zo dňa 13. septembra 2019
p o t v r d z u j e .

Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť vypratať byt č. XX, nachádzajúci sa na X. poschodí bytového domu č. XXX, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom Okresným úradom Čadca, odborom katastrálnym pre okres Čadca, obec F., katastrálne územie F. a odovzdať ho žalobkyňi v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Zároveň vyslovil, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, žalobkyňa sa žalobou zo dňa 10.02.2019 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť vypratať byt č. XX v bytovom dome súp. č. XXX, zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX, pre kat. úz. F. a náhrady trov konania. V rámci skutkových tvrdení uviedla, že aktívne legitimovaná je na základe kúpnej zmluvy č. 6/2011 zo dňa 27.12.2011, odkladovanej pod č. V 86/2012 zo dňa 24.01.2012. Na základe uvedenej zmluvy nadobudla do osobného vlastníctva predmetnú nehnuteľnosť, ktorú však nemôže riadne užívať, nakoľko žalovaný v nej od januára 2012 bez akéhokoľvek právneho titulu býva a neoprávnene ju užíva. Žalovaný nemá a ani v minulosti nemal uzatvorenú nájomnú ani inú zmluvu k predmetu sporu. Od počiatku neplatí žiadne poplatky a náklady spojené s užívaním bytu. Tieto ako vlastník uhrádza žalobkyňa. Aj napriek opakovaným ústnym prosbám, žiadostiam či hrozbám žalovaný predmetný byt dobrovoľne doposiaľ neopustil. Naposledy žalobkyňa vyzvala žalovaného listom zo dňa 08.08.2018, aby byt uvoľnil najneskôr do 30.10.2018. Žalobkyňa pripojila k žalobe i predsúdnú výzvu na uvoľnenie bytu zo dňa 08.08.2018, čiastočný výpis z LV č. XXXX, kat. úz. F. a kúpnu zmluvu č. 6/2011 (čl. 5 spisu). Na pojednávaní prostredníctvom svojho právneho zástupcu na žalobe žalobkyňa zotrvala na svojej predchádzajúcej argumentácii. Tvrdenia žalovaného produkované v rámci jeho procesnej obrany označila za právne irelevantné, nakoľko žalovaný v nej opisuje vzťahy, ktoré má so svojou bývalou

manželkou. Žalobkyňa je však jeho dcéra, ktorá preukázala, ako nadobudla vlastnícke právo k bytu. Zároveň uviedla, že bývalá manželka žalovaného nebola zmluvnou stranou prevodu sporného bytu.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 25.03.2019 vyjadril svoj nesúhlas so žalobou. Uviedol, že doposiaľ nedošlo k výplате vyrovnávacieho podielu, ku ktorému bola zaviazaná jeho bývalá manželka rozsudkom vydaným súdom v konaní o vypořádanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Po upozornení, že podá návrh na vykonanie exekúcie, prišla za ním bývalá manželka s návrhom, nech žalovaný zostane v byte bývať, pokiaľ ho bývalá manželka nevyplatí a navrhla mu, že ako úroky z omeškania bude žalovaný platiť výdavky voči bytovému družstvu spojené s dodávkami energie, keďže žalovaný je invalidný dôchodca a jeho dôchodok nedosahuje ani sumu životného minima. Žalovaný ďalej uviedol, že sporný byt bol ohodnotený súdnym znalcom v jeho neprítomnosti. Aj napriek tomu, že žalovaný naliehal, nech sa byt predá za trhovú cenu za účelom výplaty dlhov voči veriteľom pôžičiek, ktoré boli zobrať na vyplatenie penále voči manželke žalovaného zo strany bytového družstva. O tom, že vlastníčkou bytu je dcéra, sa žalovaný dozvedel asi pred dvoma rokmi. Dcéra po celý čas vedela, že byt nie je zo strany matky voči nemu vyplatený. Navyše žalobkyňa je spoluvlastníčkou rodinného domu a vlastníčkou trojizbového bytu na J. ulici v F.. Zrejme jej tak pri prepise bytu nešlo o vyriešenie bytovej situácie. Pokiaľ by sa žalovaný z bytu vysťahoval, jeho podiel z bytu mu už nikdy nevyplatia. K svojmu vyjadreniu žalovaný pripojil čiastočný výpis z LV č. XXXX, pre kat. úz. F. a rozsudok vydaný vo veci 11C/23/2010. Na pojednávaní uviedol, že sa nemá kam vysťahovať a ani tak nemieni učiniť, pokiaľ nebude z bytu vysporiadaný jeho podiel, (vyplatená finančná náhrada). Poukázal na špekuláciu bývalej manželky a žalobkyne, tiež na to, že ako invalidný dôchodca si nedokáže zaplatiť iné bývanie, nakoľko jeho dôchodok nedosahuje ani minimálnu mzdu.

4. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázaný nasledovný skutkový stav:

5. Z čiastočného výpisu z LV č. XXXX, aktuálneho ku dňu podania žaloby, ale i ku dňu rozhodovania súdu, (ktorý súd obstaral v súlade s § 185 CSP), vyplýva, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou bytu č. XX na X. poschodí, v bytovom dome XXX, postavenom na parcele 13472/210, , ktorý má žalovaný vypratať. Titulom nadobudnutia je kúpna zmluva č. V 86/2012 zo dňa 24.01.2012 - 188/2012.

6. Z kúpnej zmluvy č. 6/2011 (na čl. 5 spisu) vyplýva, že táto bola uzavretá medzi predávajúcim - spoločnosťou Kredit Finance, s.r.o. a kupujúcim - žalobkyňou dňa 27.12.2011. Predmetom prevodu bol sporný byt, popri podiele na priestoroch, na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, či spoluvlastníckom podiele k pozemku, na ktorom je byt postavený. Z článku 2. bod IV. zmluvy vyplýva, že predávajúci nadobudol vlastnícke právo k predmetu kúpy na základe kúpnej zmluvy č. V 3782/2011 zo dňa 28.10.2011. Predávajúci v zmluve vyhlásil, že v deň podpisu zmluvy nie je predmet kúpy zaťažený žiadnymi vecnými záväzkovými právami ani vecnými bremenami v prospech tretích osôb, nájomnými či podnájomnými vzťahmi a podobne, ani záložným právom (článok 3. bod I. zmluvy). Z článku 4. vyplýva, že kúpna cena na predmet kúpy bola určená dohodou vo výške 35.500,- €. Z článku 5. bod I. zmluvy ďalej vyplýva, že žalobkyňa v postavení kupujúcej sa zaviazala predávajúcemu uhradiť kúpnu cenu nasledovne: prvú časť kúpnej ceny vo výške 9.500,00 Eur v hotovosti alebo na účet predávajúceho, najneskôr do 30.12.2011 a druhú časť kúpnej ceny vo výške 26.000, 00 Eur najneskôr do 30.12.2011 z hypotekárneho úveru kupujúcej, a to na účet predávajúceho.

7. Z predsúdnej výzvy na uvoľnenie bytu zo dňa 08.08.2018 (čl. 3 spisu) vyplýva, že žalobkyňa vyzvala žalovaného, aby sporný byt, ku ktorému nemá žiadne vlastnícke ani užívacie právo, uvoľnil do 30.10.2018.

8. Z pripojeného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 11C/23/2010 vo veci vypořádania bezpodielového spoluvlastníctva manželov (žalovaného a jeho bývalej manželky) sa konajúci súd oboznámil s rozsudok č. k. 11C/23/2010-89 zo dňa 29.06.2011, právoplatným dňa 06.09.2011. Vyplýva z neho, že predmetný byt bol prikázaný do výlučného vlastníctva žalobkyne (bývalej manželky žalovaného E. U.) s tým, že jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému na vyrovnanie podielu sumu 8.147,37 Eur v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozsudku. Proti tomuto rozsudku nebolo podané odvolanie.

9. Z oznámenia o zrušení pobytu zo dňa 11.07.2018 vyplýva, že žalobkyňa dňom 11.07.2018 zrušila trvalý pobyt žalovaného v predmetnom byte.

10. Následne súd prvej inštancie citoval ust. § 137 písm. a/ CSP, § 123 a § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že v prejednávanej veci sa žalobkyňa žalobou na plnenie (§ 137 písm. a/ CSP) domáha vypratania spornej nehnuteľnosti - bytu, ktorý je v jej výlučnom vlastníctve. Súd sa preto zaoberal tým, či žalobkyňa je nositeľkou oprávnenia podať takúto žalobu, keďže žalobu o vydanie veci (pri nehnuteľnosti o jej vypratanie) môže podať len vlastník, ktorému iný subjekt (v danom prípade žalovaný) preukázateľne jeho vec (v danom prípade sporný byt) bez právneho dôvodu zadržáva a znemožňuje mu tým výkon vlastníckeho práva. V priebehu celého konania bolo nesporné a zároveň preukázané, že žalobkyňa sa stala vlastníčkou sporného bytu na základe kúpnej zmluvy zo dňa

27.12.2011, predmetom ktorej bol jeho prevod, vrátane podielu na priestoroch, na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku, na ktorom stojí dom, v ktorom je byt postavený. Status žalobkyne ako vlastníčky predmetného bytu mal súd preukázanú i ku dňu svojho rozhodovania z aktuálneho výpisu z listu vlastníctva, čím bola preukázaná jej aktívna vecná legitímácia v spore. Na druhej strane súd skúmal aj pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného. Rovnako v tomto konaní nebolo sporné, že žalovaný od januára 2012, teda i ku dňu rozhodovania súdu, predmetný byt vo vlastníctve žalobkyne užíva a býva v ňom. Tým bola preukázaná jeho pasívna vecná legitímácia v spore.

11. Ďalej sa súd zaoberal i obranou žalovaného a jeho skutkovými tvrdeniami. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že titulom, na základe ktorého bol žalovaný pôvodne oprávnený byt držať a užívať, bolo bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (jeho a jeho bývalej manželky) k bytu. Rozsudkom Okresného súdu Čadca vydaným vo veci sp. zn. 11C/23/2010, vyplýva, že byt, ktorý je predmetom tohto sporu bol právoplatne prikázaný do výlučného vlastníctva jeho bývalej manželke - E. U., ktorej bola uložená povinnosť vyplatiť žalovanému vyrovnávací podiel. Ku dňu rozhodovania súdu preto žalovaný viac nemá titul, ktorý by zakladal jeho právo sporný byt užívať. Žiaden takýto dôkaz žalovaný do spisu nepredložil. Pokiaľ žalovaný odkazoval na dohodu uzavretú medzi ním a jeho bývalou manželkou - E. U., konajúci súd tieto tvrdenia vyhodnotil ako právne bezvýznamné, nakoľko E. U. nie je stranou v spore. Žalovaný nie je so žalobkyňou v žiadnom právnom vzťahu. Neobstoja ani tvrdenia žalovaného o špekulácii jeho bývalej manželky a dcéry (žalobkyne), t.j., že v danom prípade žalobkyňa nenadobudla byt kúpou, ale špekulatívne. Tieto tvrdenia vyvrátil listinný dôkaz - kúpna zmluva, z ktorej vyplýva, že predávajúcou bytu nebola jeho bývalá manželka, ale spoločnosť Kredit Finance, s.r.o. Aj preto sa konajúci súd už bližšie vyjadreniami žalovaného spochybňujúcimi prevod vlastníctva na žalobkyňu nezaoberal. Napokon, v tomto smere ani neboli žalovaným dostatočne produkované rozhodujúce skutkové tvrdenia. Nebolo tiež sporné, že žalovaný v súvislosti s týmto prevodom nepodal trestné oznámenie. Ďalej súd akcentoval, že rozsudok súdu vydaný vo veci Okresného súdu Čadca sp. zn. 11C/23/2010 má povahu vykonateľného exekučného titulu a preto žalovanému nič nebráni, aby podal voči svojej exmanželke návrh na vykonanie exekúcie, ak tvrdí, že jeho vyrovnávací podiel z BSM viažuci sa k spornému bytu stále nie je doposiaľ vyplatený. Nakoľko prvoinštančný súd mal jednoznačne preukázané, že žalovaný nemá platný titul, ktorý by ho ku dňu rozhodovania súdu oprávňoval užívať byt patriaci do výlučného vlastníctva žalobkyne, dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby a preto jej v celom rozsahu vyhovel.

12. Záverom súd dodal, že pokiaľ žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe poukazoval na to, že predmet vyporiadania nebol ohodnotený znalcom v jeho prítomnosti a neboli naplnené jeho požiadavky, aby bol byt predaný za trhovú cenu a kúpna cena použitá na výplatu dlhov voči veriteľom pôžičiek, toto malo byť predmetom konania (a jeho obrany) v spore o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Tieto jeho tvrdenia sú vo vzťahu k predmetu aktuálne vedeného sporu preto bez právneho významu.

13. O trovách konania konajúci súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, tak, že priznal žalobkyňi, ktorá bola v konaní úspešná, nárok na ich náhradu voči neúspešnej sporovej strane - žalovanému v rozsahu 100%. O výške náhrady rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku, v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

14. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny vo výroku I. tak, že odvolací súd žalobu zamietne. Zároveň žiadal, aby mu bola priznaná voči žalobkyňi nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

15. Odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec a zároveň na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalovaný vyčítal okresnému súdu, že síce vyhodnotil dôkazy jednotlivo, no nevyhodnotil ich v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, t.j. vo vzájomných súvislostiach. Navyše, prvoinštančný súd sa v rámci konania vôbec nezaoberal otázkou rozporu výkonu vlastníckeho práva žalobkyne s dobrými mravmi, ktoré vyplývajú z ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa zásady súd pozná právo (iura novit curia), nemusí byť zo strany žalovaného na toto porušenie zákonného ustanovenia osobitne poukazované. Súd totiž nie je pri rozhodovaní sporu viazaný právnym posúdením veci prezentovaným sporovými stranami. Vlastník má právo nakladať podľa svojej vlastnej úvahy so svojím majetkom, musí si však byť vedomý, že samotná Ústava SR v článku 21 zakotvuje právo na ochranu obydlia. V rámci prvoinštančného konania žalovaný uviedol, že v spornom byte býva na základe ústne uzatvorenej nájomnej zmluvy s jeho bývalou manželkou - matkou žalobkyne, ktorá sa na základe rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 11C/23/2010-89 zo dňa 29.06.2011 v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov stala výlučnou vlastníčkou bytu č. XX na X. poschodí v F., ktorého vypratania sa žalobkyňa v tomto konaní domáha. Predmetným rozsudkom bola zároveň matka žalobkyne zaviazaná vyplatiť žalovanému sumu 8.143,37 Eur do 60 dní po právoplatnosti rozsudku. Nakoľko matka žalobkyne nemala finančné

prostriedky na vyplatenie žalovaného, uzavrela so žalovaným ústnu zmluvu o nájme sporného bytu, keď nájomné bolo uhrádzané formou úrokov z omeškania patriacich žalovanému, t.j. že žalovaný bude predmetnú nehnuteľnosť užívať s tým, že matka žalobkyne E. U., rod. W., nar. XX.XX.XXXX, bude platiť výdavky voči bytovému družstvu ako úroky z omeškania aj s poukazom na to, že žalovaný je invalidný dôchodca a jeho dôchodok nedosahuje ani sumu životného minima. Žalovaný pritom akcentoval, že jeho exmanželka uhrádzala náklady len voči bytovému družstvu. Všetky ostatné výdavky si uhradil on sám a je tomu tak i doposiaľ. Takýmto spôsobom to fungovalo až kým, asi pred cca dvomi rokmi, sa žalovaný nedozvedel, že predmetný byt je vo vlastníctve jeho dcéry - žalobkyne. Žalovaný však podotkol, že ku skončeniu ústne uzatvorenej nájomnej zmluvy, či už dohodou alebo výpoveďou s jeho manželkou doposiaľ nedošlo. Napriek tomu, že došlo k zmene v osobe vlastníka, táto ústne uzatvorená nájomná zmluva nezanikla. Žalovaný sa preto nemôže stotožniť s názorom konajúceho súdu, že nemá titul, ktorý by zakladal jeho právo byt užívať. Týmto titulom je práve ústne uzatvorená nájomná zmluva v zmysle ust. § 686 Občianskeho zákonníka medzi ním a právnu predchodkyňou žalobkyne (jej matkou). O skutočnosti, že žalovaný sa s matkou žalobkyne skutočne dohodol ohľadne užívania predmetnej nehnuteľnosti konkludentným spôsobom, svedčí aj to, že nebolo voči nemu nikdy vedené súdne konanie vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. o zaplatenie výdavkov, ktoré za sporný byt hradila matka žalobkyne bytovému družstvu. Voči žalovanému nebolo vedené žiadne súdne konanie ani z iniciatívy žalobkyne, ktoré by sa týkalo nezaplatenia poplatkov spojených s užívaním nehnuteľnosti, ktorá je v jej výlučnom vlastníctve od 27.12.2011. Je tak zrejmé, že žalobkyňa mala vedomosť o dohode rodičov o užívaní predmetnej nehnuteľnosti, a túto rešpektovala, keďže takto prebiehalo užívanie nehnuteľnosti žalovaným niekoľko rokov.

16. Ďalej odvolateľ tvrdil, že predmetný byt žalobkyňa kúpila od spoločnosti Credit Finance, s.r.o. kúpnu zmluvou zo dňa 27.12.2011, z ktorej jasne vyplýva, že predávajúci túto nehnuteľnosť nadobudol na základe kúpnej zmluvy zo dňa 28.10.2011, ktorú uzatvoril s manželkou žalovaného (matkou žalobkyne), ktorá tak urobila cca mesiac po tom, čo rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 11C/23/2010-89 zo dňa 29.06.2011, nadobudol právoplatnosť (dňa 06.09.2011), a to z toho dôvodu, aby nemusela žalovaného vyplatiť z jeho vyrovnávacieho podielu v prípade, ak by sa rozhodol podať voči nej návrh na vykonanie exekúcie. Tak, ako vyplýva z predmetnej kúpnej zmluvy, následne za cca 2 mesiace (dňa 27.12.2011) bol sporný byt opätovne prevedený kúpnu zmluvou zo spoločnosti Kredit Finance, s.r.o. na žalobkyňu. V tom čase žalobkyňa pre označenú obchodnú spoločnosť i pracovala. Z jeho pohľadu teda išlo o dva účelové podvody. Je tak zrejmé, že zo strany exmanželky žalovaného i žalobkyne sa jedná o úmyselné a vopred plánované konanie, ktorým chceli zabrániť uspokojeniu pohľadávky žalovaného, a teda tomu, aby bol predmetný byt v rámci prípadnej exekúcie predaný na dražbe. Žalobkyňa ako aj jej matka (exmanželka žalovaného) si boli totiž vedomé toho, že ak by uzavreli kúpnu zmluvu priamo medzi sebou, mohol by žalovaný predmetný právny úkon napadnúť z dôvodu jeho odporovateľnosti. To je dôvod prečo v tak krátkom časovom období došlo k dvojnásobnému prevodu predmetnej nehnuteľnosti. Zároveň žalovaný poukázal na článok 4 Zákona o rodine, podľa ktorého všetci členovia rodiny majú povinnosť vzájomne si pomáhať a podľa svojich schopností a možností zabezpečovať zvyšovanie hmotnej a kultúrnej úrovne rodiny. Uvedené zákonné ustanovenie sa predovšetkým aplikuje v mimosporovom konaní podľa Civilného mimosporového poriadku. To však nič nemení na tom, že označené ustanovenie Zákona o rodine je vyjadrením spoločnosťou všeobecne akceptovateľného správania sa členov rodiny navzájom, ktoré môže byť vo všeobecnosti chápané ako jeden z obsahov pojmu dobré mravy pre účely výkonu práv aj v občianskoprávných vzťahoch. Žalobkyňa nepoprela, že býva v rodinnom dome a že vlastní i ďalší trojizbový byt v F., v ktorom aktuálne býva jej matka (exmanželka žalovaného). V spornom byte č. XX na X. poschodí žalobkyňa nebýva, nikdy sa nepokúšala ku žalovanému do bytu nasťahovať a ani sa nenachádza vo finančnej tiesni. Zo strany žalobkyne tak dochádza ku konaniu v rozpore s dobrými mravmi, keďže žalovaný, ktorý je jej otec, (ktorý sa o ňu staral, aby jej v živote nič nechýbalo), nemá kde ísť bývať a je poberateľom invalidného dôchodku, ktorý mu je poskytovaný Sociálnou poisťovňou vo výške 25,00 Eur a Českou správou sociálneho zabezpečenia vo výške 4.388,00 Kč. Z tohto príjmu si teda žalovaný nemôže dovoliť platiť ani len podnájom v garsónke. Výška nájomného za garsónku v F. sa pohybuje v sume cca 300,00 Eur mesačne. Žalovaný ďalej namietal, že zo strany žalobkyne mu nebolo ani len ponúknuté zabezpečenie náhradného bývania, na ktoré má nárok a spĺňa naň zákonné podmienky v súlade s ust. § 712 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže žalovaný sa nachádza v hmotnej núdzi a rovnako v danom prípade existujú okolnosti hodné osobitného zreteľa, (nakoľko žalovaný sa nachádza v pokročilom veku a má vážne zdravotné problémy, ktoré mu bránia zlepšiť si svoju finančnú situáciu). Žalobkyňa ako jeho dcéra ho chce v tomto konaní pripraviť o jeho obydlie, ktoré žalovaný nerušene užíval bez toho, aby mal vyriešenú vlastnú bytovú otázku. Ak by sa odvolací súd stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, zo žalovaného by sa stal bezdomovec konaním jeho vlastnej dcéry,

ktorú vychoval, čo je evidentne v rozpore s dobrými mravmi. V danej súvislosti odvolateľ predložil do spisu lekársku správu zo dňa 21.06.2019 vystavenú MUDr. J. J., lekárkou ambulancie chronickej bolesti v U., ako aj rozhodnutie Českej správy sociálneho zabezpečenia zo dňa 27.09.2013 a rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie Bratislava zo dňa 09.09.2013. V ďalšej časti svojho opravného prostriedku odvolateľ citoval z viacerých rozhodnutí odvolacích súdov (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/37/2018 zo dňa 28.03.2019, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17Co/180/2018 zo dňa 27.02.2019), ako aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/53/2015 zo dňa 26.01.2016 tvrdiac, že v danom prípade podanie žaloby žalobkyne o vypratanie žalovaného zo sporného bytu je výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

17. Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhla rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

18. Uviedla, že podľa jej názoru žalovaný v tomto spore len robí obštrukcie. Ním tvrdené skutkové tvrdenia a dôkazy sú irelevantné k predmetu tohto konania. Medzi žalovaným, žalobkyňou, a ani medzi žalovaným a matkou žalobkyne (exmanželkou žalovaného) nikdy nebola uzavretá ani len ústna nájomná zmluva vo vzťahu k predmetnému bytu, ani k nejakej inej nehnuteľnosti. Takéto tvrdenie je však zároveň v zmysle CSP a koncentračnej zásady neakceptovateľné a zo strany žalovaného špekulatívne. Uvedené žalovaný prvýkrát vyslovil až vo svojom odvolaní po trištvrte roku od podania žaloby, ku ktorej sa v rámci prvoinštančného konania vyjadroval. Žalovaný tiež svoje vyjadrenie prezentoval i na pojednávaní pred okresným súdom, kde nič také neuviedol. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa podvodom nadobudla predmetný byt, opäť sa jedná o ničím nepodložené tvrdenie a jeho klamstvo. O tom svedčí aj klamlivé tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa pracovala pre spoločnosť Kredit Finance, s.r.o. V evidencii Sociálnej poisťovne sa dá preveriť, že žalobkyňa nikdy pre označenú spoločnosť nepracovala. Žalobkyňa 17 rokov až doposiaľ pracuje v potravinárskom odvetví. Predmetný byt kúpila od spoločnosti Kredit Finance, s.r.o., ktorá ho legitímne nadobudla do svojho vlastníctva pre neplnenie peňažných záväzkov rodičov žalobkyne. Tvrdenia žalovaného uvedené v jeho opravnom prostriedku žalobkyňa označila za irelevantné, zavádzajúce a účelové, produkované s cieľom zavádzať súd a predlžovať tak svoj nelegitímny pobyt v byte patriacom žalobkyňi. Ak žalovaný má akékoľvek nespĺnené pohľadávky voči komukoľvek, tieto sa netýkajú osoby žalobkyne. Dôkaz o tom nebol súdu predložený. Žalovaný si tak v minulosti, po výzve žalobkyne na dobrovoľné vypratanie bytu, ako aj teraz vymýšľa rôzne výhovorky a príbehy, prečo z tohto bytu neodíde a prečo neuhrádzal poplatky spojené s užívaním bytu. O svojich tvrdeniach v tomto spore však žalovaný nepredložil žiaden relevantný dôkaz, z ktorého by bolo zrejmé, že jeho konanie je legitímne a či už po morálnej, alebo právnej stránke. Žalobkyňa ďalej uviedla, že do situácie, v akej žalovaný sa aktuálne nachádza, sa dostal predovšetkým on sám vlastným dlhodobým zhyrálym spôsobom života, keď vo zvýšenej miere požíval alkoholické nápoje a hral automaty. V dôsledku toho žalovaný v minulosti opakovane porušoval pracovnú disciplínu vo svojich zamestnaniach a nikde dlhšie v práci nevydržal, (buď nafúkal alkohol v krvi, nechodil načas do práce, alebo ako člen SBS v Bille v Čadci paradoxne ukradol alkohol), bol opakovane zamestnávateľom prepúšťaný z pracovného pomeru. Žalovaný tak viac nepracoval ako pracoval. Z tohto dôvodu si žalovaný neplnil vyživovaciu povinnosť tak voči žalobkyňi, ako aj jej sestre v čase, keď boli obidve maloleté, rovnako neprispieval ani ich matke na domácnosť. V dôsledku toho sa rodina dostala do zložitej finančnej situácie. V roku 2003 bola matka nútená voči žalovanému podať na súd návrh na výživné v prospech žalobkyne a jej sestry. Neskôr kvôli otcovmu správaniu a spôsobu života podala aj návrh na rozvod manželstva. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný dlhodobo zadlžoval celú svoju rodinu, vo zvýšenej miere požíval alkohol a v tom čase míňal peniaze na hazardné hry (automaty). O tom svedčia skutočnosti, ktoré sú podrobne opísané v návrhu na rozvod manželstva rodičov žalobkyne (rozsudok Okresného súdu Čadca sp.zn. 10C/44/2009). Na základe uvedeného považuje žalobkyňa práve toto správanie svojho otca (žalovaného) za amorálne voči jej matke, svojej sestre i sebe. Práve kvôli touto správaniu otca sa žalobkyňa musela už od veku 17 rokov samostatne živiť a vo veku 18 rokov opustila spoločnú domácnosť. Život s otcom bol totiž peklo. V prípade potreby žalobkyňa navrhla vypočuť v konaní svoju sestru I. U. a matku a tiež žiadala pripojiť do spisu i rozvodový rozsudok Okresného súdu Čadca vo veci sp.zn. 10C/44/2009 na preukázanie tohto, že bol to žalovaný, ktorý sa správal v rozpore s dobrými mravmi v súvislosti so Zákomom o rodine a navyše ho aj v minulosti porušoval neplnením vyživovacej povinnosti voči žalobkyňi a sestre. Žalovaný jednoducho žije a býva v spornom byte na úkor žalobkyne. Nielen že žalobkyňi niekoľko rokov bráni v užívaní jej nehnuteľnosti, ale ešte ak zneužíva jej rodinu a spôsobuje jej škodu, keďže žalobkyňa ako vlastníčka bytu musí za žalovaného uhrádzať mesačné platby spojené s jeho užívaním. Žalovaný zároveň využíva citové väzby, t.j., že žalobkyňa je jeho dcéra. Práve z tohto dôvodu žalobkyňa tak dlho vzniknutú situáciu a znášala

a čakala, že otec dobrovoľne odíde z bytu. Je však zrejme, že vzniknutý stav žalovanému vyhovuje. Svoj dôchodok má výlučne na vlastné výdavky, najmä na nadmerné požívanie alkoholických nápojov. V spornej nehnuteľnosti žije otec i so svojou priateľkou. Takto dvaja dospelí ľudia parazitujú na úkor žalobkyne a jej súčasnej rodiny. Zároveň žalobkyňa akcentovala, že na kúpu sporného bytu si zobrala hypotéku, ktorú doposiaľ spoločne s manželom riadne spláca.

19. Žalovaný vo svojej odvolacej replike zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú vo svojom opravnom prostriedku. Pokiaľ žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu poukázala na návrh na rozvod a rozsudok Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp.zn. 10C/44/2009, ktoré majú preukazovať požívanie alkoholických nápojov žalovaným a hranie automatov jeho osobou, tieto žalovaný označil za subjektívne a jednostranné tvrdenia jeho exmanželky, ktoré on popiera. Tvrdil, že tak vtedy, no hlavne v súčasnosti nepožíva nadmieru alkoholické nápoje, ani nehrá automaty. Žalovaný tiež odmietol tvrdenia protistrany o jeho amorálnom správaní voči žalobkyňi a jej sestre. Zdôraznil, že svoje deti sa snažil vychovávať vždy najlepšie ako vedel. Tiež sa ich snažil zabezpečiť aj po finančnej stránke tak, ako mu to jeho aktuálna finančná situácia dovoľovala. Žalovaný predpokladá, že pokiaľ by jeho správanie bolo tak amorálne, ako sa ho snaží vykresliť žalobkyňa a neexistovala by ním tvrdená ústne uzatvorená nájomná zmluva, žalobkyňa by ho určite nenechala nerušene užívať predmetný byt 7 rokov.

20. Žalobkyňi bola odvolacia replika žalovaného doručená dňa 02.01.2020, na ktoré však ďalej žalobkyňa nereagovala.

21. Ďalšie podania procesných strán v rámci odvolacieho konania neboli produkované.

22. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

23. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, pričom sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

24. Žalovaný v rámci svojho odvolania produkoval ďalšie tvrdenia o skutočnostiach týkajúcich sa či už v užšom alebo aj širšom kontexte prebiehajúceho súdneho sporu tak, ako ich subjektívne vnímal. Niektoré zo svojich tvrdení produkoval už pred súdom prvej inštancie, no niektoré uviedol prvýkrát až v rámci svojho opravného prostriedku (novoty v odvolacom konaní). Vo všeobecnosti však možno konštatovať, že žalovaný sa vo svojom odvolaní nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie prezentovanými v napadnutom rozhodnutí.

25. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Odvolacie námietky žalovaného k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe žalobkyne vyhovel, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci okresný súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať

s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.z n. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

26. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v jeho opravnom prostriedku, pričom v zmysle princípu neúplnej apelácie sa nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Prípadná ďalšia argumentácia uvedená vo vyjadreniach strán sporu nie je pre rozhodovanie odvolacieho súdu relevantná (§ 365 ods. 3 CSP).

27. Treba zdôrazniť, že navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

28. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu.

29. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ustanovenie § 366 CSP). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované.

30. Je vždy na strane sporu, či náležite využije možnosti, ktoré sa jej v súdnom konaní ponúkajú. V tejto súvislosti sa žiada zdôrazniť, že každá strana sporu nesie zodpovednosť za to, že prezentuje súdu konzistentné skutkové tvrdenia podporené dôkazmi. Pokiaľ si túto povinnosť nesplní, prejaví sa to v rozhodnutí vo veci samej.

31. Postup súdu prvej inštancie pri vyhodnocovaní dôkaznej situácie bol správny. Je zjavné, že žalobkyňa predložila do spisu dôkazy, z ktorých mala byť vyvodená opodstatnenosť jej nároku uplatneného žalobou. Naopak žalovaný neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení prezentovaných v konaní pred okresným súdom.

32. Z ust. § 366 CSP vyplýva, že prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak: a/ sa týkajú procesných podmienok, b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Zároveň prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom

prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 CSP, najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu (§ 373 ods. 4 CSP).

33. Pokiaľ teda odvolateľ vo svojom odvolaní po prvýkrát preukazoval svoj zdravotný stav a výšku svojho dôchodku listinnými dôkazmi (lekárskou správou MUDr. J. J. zo dňa 21.06.2019, rozhodnutím Českej správy sociálneho zabezpečenia zo dňa 27.09.2013 a rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 09.09.2013) a zároveň namietal, že nárok uplatnený žalobou je v rozpore s dobrými mravmi a zásahom do jeho práva na obydlie, ako aj to, že žalobkyňa ako vlastníčka predmetného bytu má povinnosť zabezpečiť žalovanému adekvátnu bytovú náhradu v zmysle ust. § 712 a nasl. Občianskeho zákonníka, na túto už odvolací súd neprihliadal. Jednalo sa totiž o prostriedky procesnej obrany, ktorých zamýšľaným účelom bolo zamietnutie žaloby z dôvodu ďalších žalovaným tvrdených dôvodov, ktoré mohol žalovaný v rámci svojej procesnej obrany nepochybne vzniesť už v štádiu prvoinštančného konania. Napokon ani sám odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku netvrdil a ani nepreukazoval naplnenie dôvodov uplatnenia týchto novôt v odvolacom konaní.

34. Podľa názoru odvolacieho súdu popis skutočností týkajúcich sa sporných nehnuteľností a vlastníckych či užívacích práv k nim, či už pred ich nadobudnutím kúpnu zmluvou zo dňa 27.12.2011 žalobkyňou, prípadne jej právnou predchodkyňou, tak ako ich popísal žalovaný v odvolaní, bez ďalšieho nezakladá dôvodnú odvoláciu argumentáciu, a ani žalovaným tvrdené nesprávne skutkové zistenia či nesprávne právne posúdenie vecí. V prebiehajúcom civilnom sporovom konaní realizovanom okrem iných zásad aj v súlade so zásadou kontradiktórnosti, neobstojí ako dôvodná procesná obrana žalovaného založená na ničím nepodloženom tvrdení o existencii ústnej nájomnej zmluvy uzatvorenej v zmysle ust. § 686 Občianskeho zákonníka, ktorá by zakladala titul na užívanie sporného bytu žalovaným. Práve preto neobstojí ani tvrdenie žalovaného o tom, že žalobkyňa bola povinná v zmysle ust. § 712 a nasl. Občianskeho zákonníka zabezpečiť bytovú náhradu. V posudzovanom prípade je predmetom sporu vypratanie nehnuteľnosti. V prvoinštančnom konaní bolo na základe vykonaného dokazovania zistené, že žalovaný užíva predmetný byt bez akéhokoľvek právneho titulu, a preto tu nie je procesný priestor na riešenie domnelého nároku žalovaného súvisiaceho s povinnosťou žalobkyne zabezpečiť mu bytovú náhradu. Žalobkyňa nemá voči žalovanému žiaden záväzok. Na základe rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 11C/23/2010-89 zo dňa 29.06.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 06.09.2011, vznikla totiž žalovanému pohľadávka voči jeho bývalej manželke E. U., rod. W., nar. XX.XX.XXXX, ktorá predmetný byt z vypradávaného bezpodielového spoluvlastníctva manželov nadobudla do svojho výlučného vlastníctva a zároveň bola zaviazaná zaplatiť žalovanému na vyrovnanie podielu sumu 8.147,37 Eur do 60 dní po právoplatnosti rozsudku. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na zásadu vigilantius iura scripta sunt (bdelým patrí právo, právo praje bdelym, nech si každý stráži svoje práva). Ak žalovaný zostal doposiaľ pasívny a zákonom dovoleným a efektívnym prostriedkom neurobil nič pre nápravu ním tvrdeného nezákonného stavu, t.j. doposiaľ nepodal voči svojej exmanželke návrh na vykonanie exekúcie na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku na uspokojenie svojej pohľadávky, musí sám znášať s tým spojené následky. Obrana žalovaného, spočívajúca v tvrdení, o jeho nejakej dohode s bývalou manželkou, podmienenej tým, že žalovaný nepodá voči nej návrh na vykonanie exekúcie, či jeho tvrdenie o existencii ústnej nájomnej zmluvy, tak zostali len v rovine ničím nepodložených tvrdení, keďže boli žalobkyňou v spore popreté. Žalobkyňa nadobudla sporné nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 28.10.2011 od spoločnosti Kredit Finance, s.r.o. za dohodnutú kúpnu cenu, ktorú spláca z hypotekárneho úveru, ktorú si na ten účel zobrala spoločne so svojím manželom.

35. Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky na uplatnenie ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, je nutné urobiť (najmä v prípade, že sa strana sporu tohto ustanovenia výslovne dovoľáva) po starostlivej úvahe, v rámci ktorej musia byť zvážené ako dôvody, pre ktoré sa použitie citovaného ustanovenia dožaduje vypratania (tu môže ísť napríklad o jeho rodinné a sociálne pomery a podobne), tak všetky rozhodné okolnosti na strane toho, kto sa vypratania bytu domáha (porovnaj odôvodnenie uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 3942/12). Takýmito okolnosťami sú tie, ktoré môžu ovplyvniť odpoveď na otázku, či možno od žalobcu spravodlivo požadovať, aby mu bola ochrana jeho práva (práva domáhať sa vypratania bytu) dočasne odopretá. Pri posúdení veci podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemožno teda izolovane zdôrazňovať a vytrhávať z kontextu len jednu okolnosť a súčasne opomenúť ďalšie právne významné okolnosti (citované z uznesenia Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 26Cdo/2791/2014, ktoré je z dôvodu identickej právnej úpravy v čase jeho rozhodovania aplikovateľné i na prejednávajúcu vec).

36. Zároveň platí, že dispozičné právo vlastníkov možno síce výnimočne obmedziť zákonom, avšak za predpokladu, že toto obmedzenie rešpektuje zásadu, podľa ktorej vlastnícke právo všetkých má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Pri užívaní bytu bez právneho dôvodu, možno uloženie povinnosti žalobkyni zabezpečiť žalovanému náhradné ubytovanie považovať za založenie novej povinnosti, čo nie je v súlade s ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nejedná sa totiž o žiaden z prípadov uvedený v ust. § 711 až § 712 Občianskeho zákonníka, ktoré sa viažu nepochybne k nájmu bytu, a nie na prípad povinnosti vypratať byt, užívaný bez právneho dôvodu. Uvedenú problematiku riešil i Ústavný súd ČR v náleze II. ÚS 625/2005, ktorý je s prihliadnutím na totožnosť právnej úpravy z ktorej vychádzal plne aplikovateľný i na prejednávanú vec.

37. V prípade žalôb o vypratanie bytu je pre posúdenie, či výkon určitého práva alebo povinnosti je či nie je v rozpore s dobrými mravmi, tak ako už bolo vyššie uvedené, je náležité posúdenie záujmu vlastníka uplatňujúceho ochranu svojho vlastníckeho práva (vo vzťahu k vypratávanej veci) a na druhej strane záujem vypratávaného subjektu, u ktorého sa môže za určitých okolností javiť jeho vypratanie ako neprimerane tvrdé. Treba súhlasiť s názorom odvolateľa, a to aj v kontexte s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva, že právo na obydlie je právom základným, no podľa názoru dovolacieho súdu, jeho ochranu nemožno považovať za bezhraničnú, keď povinnosťou súdu je vychádzať z preukázaných skutočností rozhodných pre posúdenie danej veci (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/53/2015 zo dňa 26. januára 2016).

38. Zamietnutím žaloby o vypratanie označeného bytu by bola ochrana jej vlastníckeho práva odmietnutá, avšak len zo všeobecných dôvodov, bez akéhokoľvek náležitého posúdenia jej práv ako vlastníka. Bez povšimnutia nemožno ponechať skutočnosť, že právny vzťah žalovaného k spornému bytu skončil už 06. septembra 2011 a tiež, že žalovaný si svoj nárok v podobe peňažnej pohľadávky priznanej mu právoplatným rozhodnutím súdu voči svojej bývalej manželke neuplatnil. Žalovaný teda vyvinul minimálne úsilie svoju nepriaznivú sociálnu situáciu riešiť, napríklad uspokojením svojej pohľadávky v exekúcií a následným prenajatím bytu. Takýto postoj žalovaného nemôže byť hodnotený na ťarchu vlastníka vypratávaného bytu - žalobkyne, ktorá tento byt nadobudla kúpnu zmluvou od tretieho subjektu a doposiaľ so svojim manželom spláca hypotekárny úver, ktorý si zobrala na tento účel, navyše za situácie, keď si žalovaný dlhodobo neplnil žiadne povinnosti v súvislosti s užívaním sporného bytu - poplatky s tým spojené platila žalobkyňa. Tvrdenie žalovaného, že tieto poplatky uhrádzal o sám neboli v spore ničím preukázané. V posudzovanom prípade nejde ani o žiadnu osobitosť prípadu, ktorú sa snaží odvolateľ vytvárať a podsúvať súdu. Navyše mnohé tvrdenia žalobca produkoval až v štádiu odvolacieho konania, a preto na ne odvolací súd nemohol prihliadať.

39. Z obsahu spisu v prejednávanej veci vyplýva, že žalovaný prestal byť bezpodielovým spoluvlastníkom predmetného bytu na základe rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 11C/23/2010-89 zo dňa 29.06.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 06.09.2011. Od toho času žalovaný užíva predmetný byt bez právneho dôvodu. Od 27.12.2011 je výlučnou vlastníčkou sporného bytu žalobkyňa. Existencia nájomnej zmluvy, či už písomnej alebo ústnej, uzavretá medzi E. U. (bývalou manželkou žalovaného) alebo jeho dcérou - žalobkyňou v konaní nebola preukázaná. Tomu, že sa jednalo len o účelovú obranu žalovaného v spore, nasvedčuje aj predsúdna výzva na uvoľnenie bytu, ktorú adresovala žalobkyňa žalovanému dňa 08.08.2018, či zrušenie trvalého pobytu žalovaného v predmetnom byte. Naopak, bolo preukázané, že žalovaný po celý čas (aktuálne aj s ďalšou osobou) užíva predmetný byt bez právneho dôvodu a neplatí zaň nájomné ani platby spojené s jeho užívaním. Je teda nepochybné, že žalovaný od roku 2011 vie, že predmetný byt užíva bez akéhokoľvek titulu, ktorý by ho na to oprávňoval. Pri absencii platného titulu žalovaného na užívanie spornej nehnuteľnosti preto nie je dôvod, aby žalovaný naďalej v predmetnom byte býval. Na uvedenom závere preto nemôže nič meniť ani skutočnosť, že žalovaný je otcom žalobkyne, ktorý je na starobnom dôchodku. On sám môže byť len rád, že zo strany bývalej manželky i dcéry (žalobkyne) bola táto situácia dlhodobo trpená. Je to teda práve správanie žalovaného, ktoré dlhodobo vykazuje znaky rozporu s dobrými mravmi, na ktoré sa práve on odvoláva. Nie je preto relevantné, ani to, či žalobkyňa má uspokojenú svoju bytovú potrebu. Za celé tie roky by totiž jeho dcéra - žalobkyňa mohla predmet svojho vlastníctva napr. prenajať tretej osobe a týmto spôsobom mať zabezpečenú úhradu splátok hypotekárneho úveru. Existencia nájomnej zmluvy uzavretej medzi vlastníkom bytu a žalovaným či už v písomnej forme, alebo konkludentne nebola v spore preukázaná. Za popísanej situácie preto absentuje akýkoľvek zákonný dôvod na to, aby bola žalobkyňa povinná zabezpečovať žalovanému akúkoľvek bytovú náhradu.

40. Pokiaľ žalovaný podporne poukázal na rozhodovaciu činnosť iného odvolacieho súdu, k tomu odvolací súd uvádza, že z ust. § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri svojom rozhodovaní viazaný. Je zrejmé, že odvolateľom označené rozhodnutie takým nie je. Pri svojom rozhodovaní musí totiž súd vždy prihliadať na individuálne okolnosti tej-ktorej prejednávanej veci. V posudzovanom prípade krajský súd vychádzal z rozhodnutí najvyšších súdnych autorít označených vyššie.

41. Okresný súd teda vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 ods. 1 CSP, súčasne spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až § 222 CSP aj správne a presvedčivo odôvodnil. Odvolacie dôvody žalovaných vyhodnotil krajský súd ako nedôvodné, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP). V dôsledku toho krajský súd rozsudok okresného súdu vo veci samej, t. j. vo výroku I. ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP p o t v r d i l .

42. Ako vecne správny potvrdil odvolací súd aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, ktorý však plne zodpovedá plnému úspechu žalujúcej sporovej strany v konaní pred súdom prvej inštancie a zákonným ustanoveniam v ňom citovaným.

43. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobkyni ako úspešnej procesnej strane v rámci tohto štádia konania nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý v ňom úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

44. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).